

Landbrugsminister siger, at det er Socialdemokratiets Politik, der er Skyld i Arbejdsløsheden, og at det vilde hjælpe, hvis man vilde følge hans Raad eller Bud om at forlænge Arbejdstiden og ophæve alle Pris-aftaler. De historiske Kendsgeneringer vidner imod ham, der er intet som helst rigtigt i, hvad han her har fremført, tværtimod er det saa galt, som det kan være, det vidner Kendsgeneringerne om, som heller ikke den højtærede Landbrugsminister kommer udenom.

Nu vil den højtærede Landbrugsminister sige til os, at nu kan vi skrue Udviklingen tilbage, at nu skulde vi indlade os paa saadanne Eksperimenter som dem, jeg her har gjort Rede for, og som var den bitre Virkelighed i det engelske Folks Historie; og saa tror man i de Kredse, den højtærede Landbrugsminister tilhører, at saa har man løst det sociale Problem. Jeg vilde være trist til Mode, hvis det gik op for mig, at det virkelig var en Naivitet, jeg tror, det er en Paastand, der fremsættes, fordi man har Brug for den i den øjeblikkelige Politiks Tjeneste. Men hvad hjælper disse Paastande? Man kommer ikke udenom Spørgsmaalet, det melder sig i Morgen som i Dag, i Overmorgen som i Morgen, hvad skal vi gøre ved de arbejdsløse, hvad skal vi gøre ved den Del af Befolkningen, der ikke, som Forholdene nu har udviklet sig, kan finde Arbejde hverken her eller der? Og det gælder ikke blot Befolkningen i Byerne, det gælder ogsaa i stedse stigende Dele af Befolkningen ude paa Landet. Den højtærede Landbrugsminister kan ikke afvise Spørgsmaalet, Regeringen kan ikke afvise Spørgsmaalet, det vil melde sig Gang paa Gang, det vil vedblive med at staa paa Dagsordenen, indtil det er ret besvaret, og jeg kan ikke se rettere end, at det maa besvares paa den Maade, at vi vil give dem Arbejde. Thi den Krise, vi staar i, er ikke en Krise af forbigaaende Natur; hvis det kun var for et halvt eller et helt Aar, at vi stod med en Arbejdsløshed som den, vi nu staar overfor, saa kunde man udskyde Spørgsmaalet, men efter alt, hvad der foreligger til Bedømmelse af Forholdene, som vi har dem, og som vi kan vente at faa dem fremetter i en længere Aarrække, vil vi staa overfor Spørgsmaalet, og jeg vil indstændig appellere til den høje Regering at tage Spørgsmaalet op til virkelig Drøftelse og ikke nøjes med herfra at docere den Videnskab, som den højtærede Landbrugsminister har hengivet sig til at docere, den indeholder intet som helst andet end Paastande, Paastande og atter Paastande.

Dahlgard: Jeg har bedt om Ordet for at rette en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Minister har til en Udtalelse af et andet Medlem her i Tinget erklæret, at efter at Folkeregisterkommissionen havde afgivet sin Betænkning, var hele Folkeregisterspørgsmaalet optaget til Overvejelse i Indenrigsministeriet, og naar disse Overvejelser var tilendebragt, vilde et Lovforslag eventuelt blive fremsat. Af Hensyn til en god Løsning af hele denne Sag, som jeg har haft Lejlighed til at beskæftige mig en Del med, vil jeg gerne rette en Anmodning til den højtærede Indenrigsminister om, at disse Overvejelser fremskyndes saa stærkt som overhovedet muligt, saaledes at Rigsdagen kan faa Lejlighed til at tage Stilling til Spørgsmaalet inden Jul. Hvis Sagen nemlig ikke kan gennemføres meget snart, vil det overhovedet være umuligt at faa Folkeregistrene udført i Praksis det første Aar, idet de paagældende Folkeregistre jo maa oprettes efter en Folketælling, og en Folketælling vil i hvert Tilfælde ikke kunne afholdes senere end henimod 1. Marts. Hvis der skulde gaa endnu et Aar, forinden denne Sag bliver løst, vilde det efter min Mening være meget beklageligt baade for Bykommunerne og for Landkommunerne. Jeg vil gerne have Lov til at minde om, at det er en Sag, man for længst har givet sin Tilslutning og ønsket fremmet fra alle Sider indenfor det kommunale Liv her i Landet, det gælder om De samvirkende Sogneraadforeninger, det gælder Købstadforeningen, det gælder Foreningen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, og det gælder Københavns Kommune. Jeg vil bede den højtærede Minister huske paa, at Staten har paalagt samtlige Kommuner i dette Øjeblik at føre de Mandtalsregistre, som er oprettet i Henhold til Ernæringskortordningen i sin Tid, videre uforandret, og det betyder i Virkeligheden, at Staten har tvunget Kommunerne til, jeg kan godt sige, at smide Penge ud til ingen Nytte, for saa vidt som de Mandtalsregistre, vi i Øjeblikket har her i Landet, er uden praktisk Betydning, medens Mandtalsregistrenes Afløsning af virkelige Folkeregistre vil give Kommunerne Mulighed baade for forøgede Indtægter og for ringere Udgifter paa adskillige Dele af deres Budgetter. Det er vel nok efterhaanden gaaet op for alle her i Landet, at et godt Folkeregistreringssystem i et Land er en Nødvendighed for at gennemføre Orden og god Økonomi paa en Række Omraader. Der er saa meget mindre Grund for Staten til at opsætte